

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149786864/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

komme en Tid, at en saadan slet ikke vurderes, at Aandens Adel er den eneste. Jeg siger det aabent til Dem, som selv er Adelsmand. Jo større Aandsudvikling, des flere Ahner! men *Eva* har Intet, kan Intet have, uden et smukt Ansigt, det er det, som har bundet Dem, De er blevet Opvarter hos Opvartningspigen, og det er at nedværdige Dem og Deres Aands Adel!»

»Hr. *Thostrup*!» udbrod *Vilhelm*. »De fornærmer mig! Det er da ikke første Gang! men nu er jeg kjed deraf! Jeg har viist formegen Godmodighed og det er den ulykkeligste Feil, et Menneske kan besidde!» Han satte sig ved Claveret og hamrede paa Tangenterne.

Otto blev et Øieblik taus, hans Kinder brændte, men snart var han igjen rolig og begyndte i en spogende Tone. »Lad ikke Vreden gaae ud over det stakkels Instrument, fordi vi to divergerer i vore Anskuelser. Det er lutter Dissonantser De spiller! De skjære mig i Øret værre, end Deres Vrede!»

»Dissonantser!» gjentog *Vilhelm*: »Kan De ikke høre, det er Harmonier? der er meget, De har et daarligt Øre for!»

Otto vidste at lede hans Vrede meer og meer hen paa forskjellige Punkter, hvori de før havde været uenige, men førte Ordet med en saadan Mildhed, at Vreden mere opløstes, end vandt Styrke.

De vare Venner igjen, men om *Eva* blev ikke talt eet Ord.

»Jeg var ham ikke ærlig og tro, lod jeg ham synke i denne Malstrøm!» sagde *Otto*, da han var i sin Eensomhed. »Endnu er han god og uskyldig; men i hans Alder, med hans lette Sind! – Jeg maa advare *Eva*! og snart! snart! den Sneec, som eengang er betraadt, er ikke længer reen! *Vilhelm* vil neppe tilgive mig det! men jeg maa!»

Næste Dag at tage til *Roeskilde* var umuligt, det kunde først skee den efterfølgende, men da vilde og skulde han.

Endnu i den tidlige Morgenstund beskæftigede *Eva* ham; hun beskæftigede ogsaa *Vilhelm*, den paa en ganske anden Maade; dog i Villiens Reenhed mødte de hinanden. Der var en Tredie, hvis Blod ogsaa var bragt i Bevægelse ved hendes Navn, en Tredie, som sagde: »Den smukke *Eva* er der Opvartningspige! Man maa tale med hende. Familien kan jo gjøre en Lysttour.»

»I søde Børn!» sagde Contoirchefens Frue, »det er et velsignet Efteraar, meget bedre end hele Sommeren! Fader vil ogsaa overmorgen, dersom Veiret bliver ved, gjøre en Tour med os til *Lethaborg*.